

ÜZENET

A CSÉPAI, SZELEVÉNYI, TISZAUGI ÉS TISZASASI

RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉGEK TÁJÉKOZTATÓ

VIII. évfolyam, 2. szám; 2010. március-május

Mindszenty József édesanyák iránti tisztelete és hazaszeretete

Márfi Gyula veszprémi érsek szentbeszéde

Mindszenty bíboros mélységesen szerette édesanyját, és mélységesen tisztelt minden édesanyát. 1940-ben, zalaegerszegi apát-plébános korában már harmadik kiadásban jelent meg „Az édesanya” című, több mint 400 oldalas könyve, amely egy nagyon szép stílusban megírt, komoly irodalmi alkotás és egyúttal vallomás az ő nő-tiszteletéről és anya-szeretetéről.

Hadd idézzek néhány sort ebből a műből: „Az anyaság kérdése (...) nem veszített fontosságából semmit; ellenkezőleg, óriásivá nőtt. (...) A mai probléma-rengetegben a nőkérdés mezején a legjelentősebb az anyaság kérdése. (...) nagyot fordult a világ is; távol és közel nagy fényhullást látunk. De amíg egyetlen édesanya a régi, amíg a saját édesanyánk eszmény marad: megvan az alap az anya-tiszteletre.”

Hadd tegyem hozzá: 1940 óta a fényhullás csak folytatódik, a kérdés ma még égetőbb és aktuálisabb, mint bármikor. Ha valaha szükség volt áldozatos lelkű, életet, családot, hazát és egyházat szolgáló édesanyákra, akkor ma különösen is szükség van rájuk. A mögöttünk hagyott három-négy generáció alatt a keresztény édesanya eszményét három nagy támadás érte.

Az első támadás a *nemzeti szocializmustól* érkezett, amely a fajimádat és a fajgyűlölet eszméivel szennyezte be az anyaságot. Ismerjük Hitler mondását: „Asszonyoknak szülni kötelesség, lánynak dicsőség.” Ez a mondás természetesen csak a germán faj asszonyaira-leányaira vonatkozott. A többire a sterilizálás vagy a fizikai megsemmisítés várt. Mondanom sem kell, hogy ez a felfogás már csak azért is ellentétben áll a keresztény nő- és anya-eszménnyel, mert ez az élet továbbadásában nem csak „fajszaporító” biológiai funkciót lát, hanem a szerelemnek és a szeretetnek beteljesítését, a szeretet Istenének szolgálatát.

A második támadást a *materialista humanizmus* intézte az anyaság ellen. Ez a lelki-szellemi szempontokat félretéve, az élet továbbadását is csak *gazdasági* szempontból szemlélte: „Minek annyi gyerek, fölnevelésük rengeteg pénzébe kerül a népgazdaságnak... A családanya eszményét helyettesítsük be a dolgozó nő kultuszával, aki gyermeknevelés helyett dolgozik, pénzt keres, és munkájával építi a szocializmust...” Ekkor engedélyezték az abortuszt, és ekkor kezdték el népszerűsíteni a fogamzásgátló eszközöket is. Ez az abortusz-törvény rövid távon rengeteg megtakarítást eredményezett az államháztartásnak, arra azonban senki sem gondolt, hogy hosszú távon milyen károkat okoz a társadalom szerkezetének és milyen negatív következményei lesznek a lakosság egészségére és az ország gazdasági-pénzügyi helyzetére is. (Az viszont igaz, hogy ezt a törvényt akkor nem nevezték „reform-intézkedésnek.”) És akkor még nem beszéltünk az abortusz lélek- és erkölcs-romboló hatásáról. Amikor a magzattól megvonjuk az élethez való jogot, elindulunk azon az úton, amely az *anyai méltóság meggyalázásához* és egyúttal a gyermekek alapvető jogainak megsértéséhez vezet. Nem tudom, észrevették-e, hogy az állam által fenntartott, ún. „királyi” tévécsatornákon tavaly már nem volt anyák-napi műsor, és úgy néz ki, hogy idén sem lesz. Miközben külön csatornájuk van a szingliknek, a nálunk, Veszprémben fogható csatornák közül egyedül a Duna Televízió maradt, amely műsoridőt szán az anyáknak...

Magyarországon ma a védett állatok magzatjainak és a védett növények csiráinak több joguk van, mint az

emberi magzatoknak. Ha valaki azokat elpusztítja, büntetésben részesül, aki ezeket abortálja, pénzt keres vele. Aki a védett állatokat sterilizálja, börtönbe kerülhet, aki az emberrel teszi ugyanezt, jogilag „tisztességesen és törvényesen” járhat el.

Nekem a mai magyar abortusz-politikáról Radnóti keserű sorai jutnak eszembe:

*„Oly korban éltem én a földön,
mikor az ember úgy elaljasult,
hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra,
s míg balhitekben hitt s tajtékozott téveteg,
befonták életét vad kényszerképzetek.”*

*...Oly korban éltem én a földön,
mikor a gyermeknek átok volt az anyja,
s az asszony boldog volt, ha elvetélt.”*
(Töredék)

Az anyaság elleni harmadik támadást a *vadliberális embereszmény* intézte. Ez túlhangsúlyozza az egyén autonómiáját, illetve az ún. önmegvalósításhoz való jogát. Ennek a téveszmének a mélyén az igazi szabadság ismeretének hiánya rejlik, semmit se tudva a lélek belső szabadságáról. A vadliberális gondolkodók nem látják azt, hogy a merőben külső szabadság túladagolása milyen óriási veszélyekkel jár. Úgy járhatunk vele, mint az életmentő gyógyszerrel, amely túladagolva halált okoz. Meg vagyok győződve róla, hogy Magyarország ma „szabadságmérgezésben” szenved, és éppen ezért életveszélyben van. Ha egy testben minden sejt csak önmagával van elfoglalva, csak önmagát akarja „felépíteni”, szétesik maga a test. Ha egy társadalomban mindenki csak önmagát akarja „megvalósítani” – tekintet nélkül a társadalom egészére – a társadalomnak el kell pusztulnia, magával rántva a pusztulásba az önmegvalósító egyéneket is.

A vadliberális szemlélet túlhangsúlyozza a nő autonómiáját, önmegvalósítási jogát. Ennek a felfogásnak eszményképe már nem a családjának élő, a gyermekeiért önmagát is feláldozni kész édesanya, hanem a *szingli*. A szingli büszke arra, hogy mindenkitől független, nincs elkötelezve senkinek. Mivel ő (két-három diplomával a zsebében) nem szorul rá senkire, nem érzi szükségét annak sem, hogy ő segítsen másokon, hogy odaajándékozza magát másoknak. Én rájuk vonatkoztatom

Vörösmarty sorait:
*„Asszony vagy, a leggyarlóbb, semmi más!
Nemednek nincs tiszteltebb neve;
Gyöngéd vagy, hol annak lenni árulás,
Szívtelen, a hol égned kellene.”*
(Az úri hölgyhöz)

De én most nem hozzájuk szólok, hanem azokhoz az édesanyákhoz, akik – Benjámin László szavaival – *„ifjúságunk fölé magasodtak, megviselten és méltóságosan, akár a százados fák”*, akikben az igaz emberség és a női méltóság megtestesült és még ma is megtestesül. Szerény anyák-napi ajándékként hadd olvassam fel nekik azokat a sorokat, amelyekkel Mindszenty bíboros emlékezett édesanyjára, felidézve azt a pillanatot, amikor az amerikai nagykövetségen hírül vette édesanyja halálát: *„Nagyon-nagyon szegény – s annál is szegényebb lettem. Nemcsak ünnepeimből, egész életemből hiányozni fog már: leesett a mi családunk koronája. (...) Az én anyám zord idők csillaga volt, és szomorúságomban néha már csak az ő fénye vigasztalt. Most elment a csillag. Elhívta őt az örökkévalóság nagyobb fénye.”* (Emlékirataim)

Röviden szeretnék szólni Mindszenty hazaszeretetről is. Száműzetésének három és fél éve alatt, 1971 és 75 között, bejárta Észak- és Dél-Amerikát, Dél-Afrikát, Ausztráliát és Új-Zélandot, hogy az itt élő, magyar származású embereket felkeresse, őket hitükben és magyarságukban megerősítse. Ausztriában többször elment az osztrák-magyar határhoz, hogy legalább messziről láthassa hazáját, mint Mózes az Ígéret földjét. Ráillenek Reményik Sándor (szabadon idézett) sorai:

*„S lelkéből, az érző; élő fából
keresztet ácsolt az emlékezet.
A lelke csillapuló viharának
észrevétlen ezer, új hangja támadt,*

*s az emlékezés keresztfáira
feszíté őt a honvágy és a bánat.”*

(Vö.: Eredj, ha tudsz)

Manapság, sajnos, a hazaszeretet éppen olyan veszélyben van, mint az édesanyák iránti szeretet. És a hazaszeretetért közelmúltbeli „mélyütések” ugyanazokból a forrásokból származnak, mint a család-és az édesanya-ellenes támadások. Az első mélyütést itt is a nemzeti szocializmus vitte be, amikor a hazaszeretet nemes eszméit fajimádattá és fajgyűlöletté torzította, megfélemlítve az egyetemes szeretet krisztusi eszméjéről, amelynek alapja az a hit, hogy Isten a mi egyetlen Teremtőnk és mennyei Atyánk. A második mélyütés a *proletár internacionalizmus* kommunista tanából forrásozott. Több mint negyven éven át hirdették nekünk, hogy testvéreink a kubaiak, a belga-kongóiak és a vietnámiak; de nem testvérünk az a szomszéd, de még az a rokon sem, akit „osztályidegennek” minősített „népünk vezető ereje”, az – egyébként Moszkvából vezérelt – egyetlen párt. A harmadik mélyütést a már említett vadliberális eszmeáramlat vitte be a hazaszeretethez. Említettem már, hogy ez a szemlélet túlhangsúlyozza az egyén, az individuum autonómiáját, túlhaladottnak minősítve a szilárd emberi kapcsolatokra épülő családdal, a világi és egyházi közösségekkel együtt a *hazát is*. Nem marad más, csak a korlátlan szabadsággal bíró egyén és a kozmosz. Ezt a család-, egyház- és hazaellenes szemléletet találónak nevezhetjük *kozmpolita globalizmusnak*. A proletár internacionalizmus alapeszméje a kolhoz volt, a kozmpolita globalizmusé az egyén, az individuum. Bármilyen furcsa: mindkét eszmerendszer célja ugyanaz: megölni a krisztusi szereteten, a kölcsönös elfogadáson és önátadáson alapuló közösségeket, jól manipulálható, engedelmes „termelő erővé” és még engedelmebb „fogyasztóvá” alakítani az embert. A kozmpolita globalizmus annyival veszélyesebb a kollektivistáknál, hogy éppen a korlátlan szabadság meghirdetésével hajtja a szenvedélyek igájába a látszólagos autonómiájára büszke embert. Pedig haza, egyház, család és egyéb konstruktív közösségek nélkül az ember teljesen védtelenné, kiszolgáltatottá válik az őt manipuláló erőkkel szemben. Hogy a hazaszeretet eszménye mennyire veszélyben van ma Magyarországon, azt szomorúan illusztrálták az elmúlt évek eseményei. Azt mondják sokan, hogy például 2006. október 23-án a Magyar Köztársaság rendőrei számos embert megverték csak azért, mert nemzeti színű zászló volt a kezükben. Hallottam olyan beszámolókat is, amelyek szerint magyar rendőrök durván megtaposták azt a nemzeti színű zászlót, amelyre egyébként rendőri esküjüket tették. Nem ők a hibások. Jézus szavát rájuk is alkalmazni kell: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tettek” (vö. Lk 23,34). Hallottam olyan rendőrnőről is, akik már ott az utcán elsírták magukat, amikor egy, a tömeg által elkezdett Miatyánk hatására kitisztult az értelmük, és rájöttek, hogy milyen méltatlan szerepbe kényszerítették őket. Semmiképpen sem szeretnék rendőr-ellenes hangulatot kelteni. Én szeretem őket. Többségük tisztességes, jó magyar ember. Szeretem őket akkor is, ha gyorsraírásért megbüntetik, mert ilyenkor nekik van igazuk. Én egyetlen utcára vezérelt rendőr megbüntetését se kívánom. Két dolgot azonban tisztelettel és szeretettel kérek: Hazánk nemzeti jelvényeinek meggyalázását minősítsék bűncselekménynek a jogalkotók és a jogszolgáltatók éppen úgy, mint az önkényuralmi jelvények használatát. És ha ezt a cselekedetet hivatalos személyek követik el, akkor se minősítsék át tettüket „szakszerűtlen intézkedéssé”, hanem nevezzék „minősített bűncselekménynek”. A veszprémi Szent Margit-templomban egy közel 30 tagú belga kórust köszöntöttem. A kórus tagjai mind magyar nemzeti színű kokárdát viseltek. Ha mi ugyanezt a kokárdát tűzzük a kabátunkra vagy nemzeti színű zászlót viszünk magunkkal, azért még ne tartsanak bennünket se „magyarkodóknak”, se „fajgyűlölőknek”. Befejezésül pedig – Mindszenty bíborosra emlékezve – fejezzük ki reményünket, hogy Isten kegyelméből nem vesznek ki végleg a magyar családok, és ezekből a családokból regenerálódik majd egy új, hitében és erkölcsében megújult Magyarország. Bízunk abban, hogy újra eljön az idő, amikor a gyermeket váró asszonyra nem azt mondják, hogy „terhes”, hanem azt, hogy „áldott állapotban van”; amikor a harmadik és sokadik gyermeket váró házaspárokat nem minősítik ügyetleneknek, hanem a zsolttár szavait alkalmazzák rájuk: „Íme, ily áldás száll azokra, akik félik az Urat” (vö. Zsolt 127,4); amikor a gyermekek nem fogják többé „mutteromnak”, „ösömnek” és „öregemnek” hívni az anyjukat, hanem újra rátalálnak arra a gyönyörű szóra, hogy: *édesanyám*; amikor a fiúk nem azt mondják a lányoknak, hogy „jó leszél nálam egy időre”, hanem azt, hogy: „szeretlek most és mindörökké”. Bízunk abban, hogy Isten kegyelméből – a sok elveszített háború után – a békét még megnyerheti hazánk, és Magyarországnak nemcsak múltja marad, hanem jövője is lesz.

Ámen

Reviczky Gyula:
Imakönyvem

Aranykötésű imakönyvet
 Hagyott rám örökül anyám,
 Kis Jézus ingben, glóriában
 Van a könyv első oldalán.
 Sok év előtt egyik sarokba
 Béirta jó anyám nevét,
 Lehajtom a betűkre főmet,
 Hogy földidézsem szellemét.

Hogy elmosódtak a betűk! Mily
 Sárgák s kopottak e lapok.
 Rég' volt, midőn ez imakönyvből
 Még az anyám imádkozott.
 Kék selyemszállal összekötve
 Van itt hajambul egy kevés.
 Aranyos fűrtjeimhez akkor
 Nem illett még a szenvedés.

Az Úr imádságát ütöm fel
 (Kísérőm a nehéz úton),
 S vigasztalást vegyít a kínhoz
 A te imád, ó, Jézusom!
 Imádság kell a szenvedőnek,
 Akit a sors árván hagyott.
 Úristen, én nem zúgolódom:
 Legyen a te akaratod.

Föl nem panaszlom a világnak,
 Csak szellemednek, jó anyám,
 Milyen kopár volt ifjúságom,
 S hogy mennyi bánat szállt reám.
 Túrtem, reméltem, megalázva
 Idegenek közt éltem én;
 De azt a régi imakönyvet
 S emléked szentül őrizém.

Nekem úgy tetszik, hogy csak egyszer
 Fehér ruhában láttam őt.
 Tavasz volt épp, a kedves ákác
 Virágozott a ház előtt.
 A lemenő nap fénysugára
 Reszketett ajkán, zárt szemén
 Apám ott állt a ravatalnál,
 És vélem együtt sírt szegény.

Írott imádság töredéke
 Mellett van az anyám haja,
 Emitt egy szentnek vézna képe
 S egy régi, halvány Mária.
 Elnézem... Éppen így viselt meg
 A sors azóta engemet.
 Sokszor szeretnék sírni, hogyha
 Nem szégyellném a könnyeket.

Egyházközségi híre

Látogatóban Pilisen Dénes atyánál

Április 24-én Zsolt atya vezetésével, autóbusszal indultunk Pilisre Dénes atyát köszönteni. Szelevényről Cséparól, Tiszasasról, Tiszaugról 39 személy ebből, 14 gyermek. Tiszasasról a 92 éves Edit néni is eljött, vállalva a hosszú utat. Tiszaugon a református lelkész nő és kisfia csatlakozott hozzánk. Útközben imádkoztunk. Gyönyörű tavaszi időben érkeztünk meg Pilisre, Dénes atya már a plébánia kapuban várt bennünket, mindenkit külön, nagy szeretettel üdvözölt. Étellel, itallal kínált bennünket, majd névnapja alkalmából átadtuk ajándékainkat, amit köszönettel fogadott. 11 órakor átmentünk a templomba ökumenikus istentiszteletre, melynek szónoka Pathó Gyula evangélikus lelkész úr volt. Beszédében szeretettel emlékezett vissza a Dénes atyával eltöltött évekre. Felemelő érzés volt együtt imádkozni. Istentisztelet után Monorierdőn, egy szép környezetben lévő vendéglőben finom és bőséges ebéddel vártak bennünket. Nézelődtünk, beszélgettünk, a gyerekek élvezettel vették birtokba a játszóteret és a sportpályát, ami szintén a vendéglőhöz tartozott. Hazafelé indulva Dánszentmiklóson, ami szintén Dénes atyához tartozik, megnéztük a templomot. Utunkat imával fejeztük be, hálát adva Istennek a szép napért. Zsolt atyának mint jó pászternak köszönjük, hogy figyelt ránk és segített bennünket. Dénes atyának kívánunk erőt, egészséget, és azt, hogy tapasztalja meg Isten áldó szeretetét az új helyén. Szép emlék marad ez a nap mindnyájunknak!

Egedi Ferencné, Margit néni

Vendéglelkészek voltak: Morvai Ákos pilisi ref. lelkész, Lengyel Zsolt csépai atya, Kuczor Erzsébet tiszauagi ref. lelkész, Pathó Gyula tiszaföldvári ev. lelkész, Pávai Nándor martfői kispap

Dénes atya

Dénes atya a Tiszazugakkal

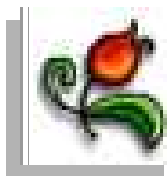
Anyák napja képekben

Anyák napja a szelevényi gyerekekkel

Anyák napja a csépai gyerekekkel

„Mosolyt is az éveknek”

Ezzel a címmel kapott klubunk meghívást nyugdíjas klubok KI MIT TUD vetélkedőjére Abádszalókra. A vetélkedőre három műsorszámmal készültünk: Népdalcsokor, melyet Egediné Rozika néni kísért citerán, Magyar nóták, Sánta Béla hegedűn, én pedig szintetizátoron kísértem, és Takácsné Erzsike néni Vörösmarty Mihály egy versét szavalta el.

A KI MIT TUD-ra 56 klub jelentkezett, ezért több hétvégére osztottak el Bennünket. Mi Május 8-án léptünk fel. 6 csoport közül, 2. helyezést értünk el. Ezzel bejutottunk az országos döntőbe, mely szeptemberben lesz megtartva.

Külön öröm számomra, hogy az Énekkar tagjainak nagy része, vallását gyakorló Keresztény!

Köszönöm az énekesek, zenészek kitartását, szorgalmát, és köszönetet mondok azoknak a Klubtagoknak, Barátoknak akik elkísértek minket, és szurkoltak Nekünk!

A Hozsanna 227. ének 5. versével adok hálát a Mennyei Atyának, kitől minden jó származik:

*Téged illet, Isten, mindenek felett,
A dicseret, hála és a tisztelet!
Azért zengje folyton énekünk:
Nagy vagy, jó vagy, szent vagy, Istenünk!*

Papp Erzsébet
kántor

Jeles napjaink

- » **Pünkösdvasárnap, május 23-án ünnepi szentmise minden községben a szokott időben**
- » **Cserey András atya újmiséét mutat be május 24-én (pünkösdhétfőn) Csépán, május 25-én (kedden) Szelevényen este 6 órakor.**
- » **A szelevényi Jézus Szíve templom búcsúi szentmiséje június 13-án, vasárnap este 6 órakor kezdődik.**

Szeretettel hívunk és várunk mindenkit közös ünnepeinkre!

Anyakönyvi hírek

ELHUNYTJAINK

Csépa

Palotai Mária (élt 50 évet)
Juhász Istvánné, szül.: Furák Rozália (élt 82 évet)
Légrádi Péter (élt 80 évet)
Harmatos József (élt 59 évet)
Tódor Istvánné, szül.: Légrádi Katalin (élt 86 évet)
Balácsi János (élt 70 évet)
Kalcsú Lászlóné, szül.: Pekárik Irma (élt 66 évet)

Tiszaug

Jakab János (élt 60 évet)
Szabó Andrásné, szül.: Szabó Klára (élt 56 évet)

Szelevény

Tóth Péter (élt 80 évet)
Kovács Jánosné, szül.: Herczeg Zsófia (élt 90 évet)

GYEREKSAROK

REJTVÉNY

Az előző szám rejtvényének megfejtése

III. forduló

- 1.) Agyagmadár csőrén kis olajláng villan, közeléből minden sötétség elillan. (2 pont)
Mécses
- 2.) Elem, de nem zseblámpába, s nem a boltos adja. Ingyen kapja, aki kéri, s szívébe fogadja. (2 pont) **Kegyelem**
- 3.) Harci tett, de ezt a csatát Isten vívta, miután egyszülött Fiát temették egy sírba. (3 pont) **Feltámadás**
- 4.) Nem tévében, nem újságban, szívtől szívig terjed, még is sokan hittek benne, s hódoltak Istennek.
(3 pont) **Jóhír vagy más néven evangélium**

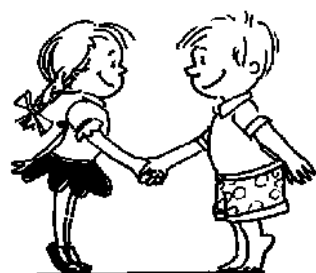
Nyerteseink: Gyertyános Nóra, Noémi, (10 pont) Belényesi Evelin (10 pont), Egedi Zsanett (10 p.), Kiss Alexandra (10 pont).

IV. forduló

- 1, Melyik vas Kívánczik folyóvízre? (1 pont)
- 2, Melyik a legkecsesebb mozgású gaz? (1 pont)
- 3, Bevehetetlen – hirdették falak és őrtornyok, kiáltástól, kürtzengéstől még is össze omlott. (3 pont)
- 4, Ország, ahol alkirály lett egy hű rabszolga, s hova lopva menekült késői utóda.
(3 pont)

Beküldési határ idő: június 5. A megfejtést e-mailben is elküldhető a következő címre: lengyel.zsolt@vaciegyhazmegye.hu, valamint leadható a misék és hittanórák után.

Ifjúsági találkozó lesz Szolnokon június 5-én, szombaton. Indulás reggel fél 9-kor a plébániáról, jelentkezési határidő június 3. Felsősök jelentkezését várjuk! Megfelelő létszám esetén buszt indítunk. További információk hittanórákon, és az 56/323-155 telefonszámon 8-16 óráig.

ÜZENET Felelős kiadó: Lengyel Zsolt plébániai kormányzó

Kérjük, ha valakinek van az egyházközösség épülésére szolgáló írása, cikke, akkor szíveskedjék eljuttatni a plébániára a további számok összeállításához!

Cím: Római Katolikus Plébánia, Csépa, Rákóczi út 9. Tel./Fax.: 56/323-155

Honlapunk: www.csepa.vaciegyhazmegye.hu